

Caçar no és matar

«La caça de granja no és caça i no comparteixo en absolut les matances elitistes de finques tancades que es practica en alguns indrets»

Em dispenso a escriure, subjectivament, el que representa la caça per a un caçador de manera que una persona que no coneix aquest món pugui tenir més informació i un punt de vista diferent. Per començar, definiré "acció de caçar" amb l'ajuda de l'amic i col·laborador de Cinegeticat, Vicente Amat: "Acció encaminada a desentranyar les lleis de la natura i les pautes de conducta dels animals silvestres amb ànim de cobrar-los o atrapar-los legalment, amb respecte vers l'animal i en el seu terreny". En aquesta descripció hi figuren bona part dels matisos del que per a mi és la caça: lleis de natura, animals salvatges, legalitat, respecte, ètica i tot practicat al medi natural.

Entrant més en matèria, crec que el caçador o caçadora és una persona per davant de tot, no és un ésser amb poders especials ni un personatge dolent o de ficció, ni un extraterrestre, per molt que hi hagi algunes persones que així ho vegin. Els caçadors som persones i vivim al mateix món que els que no ho són. Sabem, però, que encara hi ha gent que es pensa que viu en un altre món, un món fictici nascut de la influència de Disney on els animals són humanitzats artificialment.

Tornant a les persones, aquestes tenen emocions i sentiments i als caçadors ens passa el mateix. Em dol quan escolto persones que diuen que els caçadors gaudim matant. No gaudim, no som psicòpates ni assassins. La mort de l'animal forma part de l'acció cinegètica, però no és indispensable. Si ho comparéssim amb un partit de futbol, la "no mort" de l'animal seria com un empat a zero o com una victòria del mateix animal.

I tant en la caça com en el futbol, pots haver passat una excel·lent jornada obtenint aquests resultats. Caçar no és matar, i aquell que no ho veu així, pateix un grau d'ignorància molt elevat. Els animals silvestres viuen en constant estat d'alerta i gràcies al seu instint de supervivència viuen més o menys, i el que és més important, viuen i moren lliures al medi natural. Els caçadors som un depredador més d'aquestes espècies i ajudem així a què la seva genètica continuï la més pura i salvatge possible.

Però, com he comentat abans, són moltes les jornades de caça en què no he pogut abatre l'animal i he gaudit de valent, perquè la caça no és matar, m'emociona veure el treball del meu fidel company, el gos, m'excita trobar la peça i intentar abatre-la, passejar pel profund dels boscos, olorar i viure en un entorn que considero casa meua i m'apassiona fer-ho cada dia, perquè la caça no entén de calendaris, caço tot l'any, fins i tot sense escopeta!

Perquè caçar implica estar en contacte directe i constant amb la natura, protegint el medi dels incendis, observar i intentar aprendre cada dia sobre els animals i els seus hàbitats, mantenir, entrenar i cuidar els gossos els 365 dies de l'any (perquè després ens titllin de maltractadors d'animals) i gaudir en soledat o acompanyat d'aquesta ancestral activitat i d'una bona jornada gastronòmica amb carn de caça!

Així mateix, també considero que la caça de granja no és caça i no comparteixo en absolut les matances elitistes de finques tancades que es practica en alguns indrets. Per a mi, la caça és caça quan es practica com he definit anteriorment i també quan esdevé un servei de gestió, com passa amb les batudes per regular determinades poblacions d'animals.

Per concloure, només afegir que estic disposat i encantat de fer d'amfitrió d'una cacera i que m'encantaria que qui no ho acabi de veure clar m'acompanyés un dia per viure-ho de primera mà i així tenir més arguments per fer un just judici de valor!

Recorda: som persones i vivim al mateix món. Si defenses el respecte, aprèn a respectar els que no pensen com tu.

Salut i caça!